

vi vel faktisk ud fra de drøftelser, vi har om finansloven og fra selve vedtagelsen af finansloven inklusive de bloktilskud, vi giver til kommunerne.

Det, der har været enighed om i dette Folketing, er, at vi skal undgå – og det er jo også den måde, vi regulerer på – at den offentlige gældsopbygning sker i kommunerne og i amterne. Den skal ske i staten. Det er i virkeligheden den måde, vi har reguleret på siden 1970 og måske også længere tilbage. Reguleringen af skatetrykket styres reelt fra Folketingets side i forbindelse med de to ting.

Thor Pedersen (V):

Nu blev der sagt heroppefra før, at vi ikke måtte diskutere i Folketinget om kommunerne, hvad vi kunne forlange og ikke kunne forlange, men jeg vil altså bryde det princip, for jeg havde faktisk tænkt mig at kunne diskutere frit her i dag, hvad Venstre mener, man kan gøre eller ikke kan gøre, og derfor er det afgørende for mig at kunne fastslå allerede her, at vi ikke har noget ønske om på nogen måde at fastlåse regeringens forhandlingsposition over for det kommunale selvstyre i de kommuneøkonomiske forhandlinger, der forestår her i foråret.

Vi har i Danmark en lang tradition for, at den til enhver tid siddende regering har frihed til at forhandle aftaler med de kommunale parter. Der er jo tale om forhandlinger over tid, og regeringen må vurdere, om der er parlamentarisk dækning for de synspunkter, regeringen fremfører.

Så er der to muligheder. Den ene er, at der indgås en aftale, som det er frivilligt for kommunen at følge, eller også er der i aftalen elementer, der kræver lovgivning. Hvis der kræves lovgivning, kan det godt være, at der ikke længere er frihed for kommunen til at forfølge synspunktet eller lade være. Så er det noget, den lovgivende forsamling har fastlagt, og sådan er det nu engang.

Folketinget kan lovgive om alt, men vi skal bare huske, at vi er lovgivere. Vi er ikke den udøvende magt. Det er – og det må jeg så beklage – den nuværende regering, der er den udøvende magt, men sådan er rollefordelingen, og sådan har rollefordelingen jo også været forudsat i den danske grundlov.

Derfor må jeg også sige med det samme om det forslag til vedtagelse, som SF har fremsat, at det kan vi af principielle grunde ikke støtte. Vi vil forholde os til de aktstykker, der kommer i

Finansudvalget, eller til de lovforslag, som kommer, men vi føler os ikke tvunget til at støtte et aktstykke i Finansudvalget, og vi føler os ikke tvunget til at støtte et lovforslag, som er fremsat af regeringen, før vi har set, hvad det indeholder. Det vil også sige, at vi har ret til at stemme imod, og det har vel i virkeligheden hvert eneste parti i Folketinget.

Så jeg vil blot her nævne nogle synspunkter, vi har, og som vi gerne så at regeringen inddrog i forhandlingerne med de kommunale parter:

Vi har i Venstre respekt for det kommunale selvstyre af ideale grunde. Vi ønsker, at flest mulige opgaver skal løses så tæt på borgerne som muligt, og at kommunerne har frihed til forskellighed. Derfor ønsker vi et opgør med puljetyranniet, som fremmer kassetænkning og i bund og grund dækker over statsdirigering og centralisme. Der er her et stort arbejdsområde at rydde op i for den nylig tiltrådte indenrigsminister.

Også på planområdet hersker der en uacceptabel centralisme, og miljøministeren har efterhånden sat det kommunale selvstyre ud af kraft. I Venstre ønsker vi, at langt mere overlades til beslutning i kommuner og amter. Det gælder f.eks. planlægning i det åbne land, udlægning af erhvervsarealer, byggemuligheder m.v. Men det betyder ikke, at vi i Venstre ønsker, at alle opgaver skal afgøres af by- eller amtsråd. Det er mindst lige så vigtigt at flytte opgaver fra by- og amtsråd ud til den enkelte borger. Den enkelte borger skal bestemme meget mere selv. Vi ønsker folkestyre, hvor den enkelte ikke undertrykkes af fagpolitiske mastodonter eller politiske fordomme.

Hvad er solidaritet, og hvad er social forståelse? Hvad er f.eks. det solidariske i folkepensionen? Det er pengene og det, at den enkelte pensionist selv får lov til at maksimere nyten af pengene ved egne dispositioner. Der er vel ingen, der kunne forestille sig, at politikerne skulle blande sig i, hvordan den enkelte pensionist bruger sin folkepension?

Men hvorfor er det så svært at forstå, at det solidariske i tilbud om hospitalsbehandling er, at man beslutter at bevilge ressourcen til behandling? Der er intet solidarisk i at tvinge borgeren til behandling på et bestemt hospital, hvis den enkelte borger ønsker at modtage behandlingen et andet sted. Det er jo patientens ve og vel, det drejer sig om. Derfor bør pengene for den bevilgede behandling selvfølgelig følge patienten i patientens valg af behandlingssted, og